

Č. 566.

Zabírání bytů: * Proti zabrání odůvodněnému ustanovením § 8 č. 4 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nemůže strana, dovolávajíc se ustanovení § 8 č. 9 lit. c) téhož zák., s účinkem namítati, že zabraných místností potřebuje k výkonu svého povolání.

(Nález ze dne 26. října 1920 č. 10169.)

Věc: Ladislav Mašata na Král. Vinohradech proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění místnosti.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Na oznámení, že stěžovatel užívá bytu o třech pokojích a kuchyni za kanceláře a skladiště, konal bytový úřad na Vinohradech šetření a zabral z bytu toho podle § 8 zák. ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n. dva pokoje a kuchyni, poněvadž jest prokázáno, že uvedené místnosti byly odňaty účelům obývacím bez úředního povolení.

Odvolání společný bytový úřad v Praze nálezem ze dne 2. července 1920 nevyhověl v podstatě z důvodů usnesení naříkaného s poukazem na ustanovení § 8 čís. 4 cit. zák. a v uvážení, že důsledkem toho nelze hleděti k námitce stěžovatelově o domněnce týkající se užívání bytu jako kanceláře předchůdcem a k tomu, že si podal žádost o schválení přeměny bytu v kanceláře.

O stížnosti uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Nesporno jest, že zabrané místnosti jsou částí bytu, že stěžovatel byt ten najal v lednu 1919 a od té doby zabraných místností užíval jako obchodních kanceláří, tedy nikoliv k účelům bytovým, dále, že stěžovateli nebylo uděleno před vydáním nálezu zabíracího úřední povolení k tomu, aby místnosti ony odňaty byly účelům bytovým a že stěžovatel o povolení to zažádal teprve po vydání nálezu zabíracího.

V řízení správním bylo výpovědí správkyně domu zjištěno, že dřívější nájemce téhož bytu užíval pouze jedné místnosti za kancelář, v ostatních místnostech však bydlel se svou rodinou.

Stěžovatel sice tvrdil již v odporu svém, že při nájmu konstatoval, že veškeré najaté místnosti jsou kancelářské, že byl v nich umístěn jen kancelářský nábytek a telefon, netvrdil však, že místnosti ty byly odňaty účelům obytným již před tím, než nařízení ministerské ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z., stanovící, že místnosti, jež dosud sloužily účelům bydlení, odňati lze účelům těm jen s povolením úřadu, nabylo působnosti pro Čechy, to jest přede dnem 28. října 1918, ani netvrdil, že po této době a před tím, než on byt najal, povolení takové bylo uděleno. Byly tedy v době zabránění dány předpoklady v § 8, č. 4 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. stanovené.

Stížnost vytýká, že správní úřad nehleděl k námitce, že stěžovatel najal místnosti, o něž jde, v oprávněném domnění, že jsou to místnosti dávno již jako kancelářské užívané a že skutkové okolnosti v té příčině jím tvrzené nebyly vyšetřeny, v čemž spatřuje vadnost řízení. Dále se namítá, že stěžovatel, pokud se týče společnost, jejíž společníkem jest,

nezavinila protiprávní stav, který tu snad je, a že proto nemůže proti ní použito býti ustanovení § 8, č. 4 cit. zákona bytového.

Výtky ty nelze uznati důvodnými. Pro posouzení věci rozhodna jest jediné skutečnost, že místnosti, o něž jde, byly odňaty účelům obytným bez předepsaného úředního povolení, že tu tedy byl v době zabrání stav protiprávní.

Ustanovení § 8, č. 4 cit. zák. působí právě proti tomu, kdo v době rozhodnutí o zabrání je majitelem místností, pro jejichž zabrání jsou skutkové předpoklady dány, a jest proto nerozhodno, zda stěžovatel byl v omylu při nájmu stran jejich povahy. Nepřesvědčil-li se stěžovatel včas o tom, bylo-li uděleno potřebné úřední dovolení k přeměně místností obytných na kanceláře, jednal na vlastní nebezpečí. Není proto vadou řízení, když nebyly vyšetřeny okolnosti, jimiž stěžovatel dokázati chtěl oprávněnost své domněnky o povaze zabíraných místností.

Námítka stěžovatele, že nebyl vyrozuměn o řízení administrativním druhý společník firmy, za kterou si stěžovatel stěžuje, takže porušen byl předpis § 11 cit. zákona, jest bezdůvodná, neboť stěžovatel netvrdí, že by byl vyloučen z oprávnění zastupovati na venek veřejnou obchodní společnost, jejíž veřejným společníkem jest. Dle čl. 114 a 117 obch. zák. byla tudíž společnost v řízení jím platně zastoupena a stačilo doručení nálezů zabíracího jemu.

Konečně nemůže stěžovatel s účinkem namítati poukazem na § 8, č. 9, lit. c) cit. zákona, že zabraných místností potřebuje k vykonávání svého povolání, neboť ustanovení toto jest výjimkou, která je dána jen, jde-li o zabrání nadpočetných místností obytných z bytu, jejíž majitel jeho obývá, používaje ho z části k výkonu svého povolání a neplatí tedy výjimka ta, jsou-li dány předpoklady pro zabrání v § 8, č. 4 zákona bytového vytknuté.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 567.

Volební právo do obcí: Usnesení obecního zastupitelstva, kterým byla zamítnuta žádost strany, jejíž příslušník byl zvolen do obecního zastupitelstva a za náměstka starosty, aby osoba ta byla zbavena oněch funkcí, protože dodatečně vystoupila ze strany, jest usnesením u výkonu přenesené působnosti obce a jest naříkatelno dle odst. 2 § 103 ob. zřiz. a předpisů zákona ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z.

(Nález ze dne 27. října 1920 č. 8130.)

Věc: Josef Fulín v Chrástu proti zemské správě politické v Praze stran zbavení mandátu v obecním zastupitelstvu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Alfréd S., zvolený do obecního zastupitelstva v Chrástu jako kandidát strany československých socialistů, vystoupil z této strany a požádal o sprostění úřadu náměstka starosty a členství v obecním